

Arrest

nr. 169 126 van 6 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juli 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad van State van 22 maart 2016 met nr. 234.228 waarbij het arrest van 9 december 2014 met nr. 134 784 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 21 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 9 februari 2010 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 september 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.3. Via een op 26 november 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 juli 2014 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 november 2013 onontvankelijk wordt verklaard, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 1 augustus 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Naam, voornaam: [K.N.]

[...]

nationaliteit: Albanië

Zijn minderjarige dochter [K.E.] [...] van Albanese nationaliteit volgt de administratieve situatie van haar vader, maar is uitgesloten van hieronder vermeld inreisverbod.

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.09.2013, hem betekend op 04.11.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 26.11.2013.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Verzoeker diende op 10 maart 2015, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en werd ingevolge deze aanvraag in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de

invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 10 maart 2015, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag indiende tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en dat hij, ingevolge deze aanvraag, in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Het voorheen aan verzoeker ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten werden derhalve impliciet doch zeker opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530). Het feit dat het om een tijdelijke en precaire verblijfstitel ging doet geen afbreuk aan deze vaststelling (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575). De opheffing van dit bevel om het grondgebied te verlaten impliceert ook de opheffing van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, dat het accessorium is van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575). De verwijzing van verweerder ter terechtzitting naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 15 februari 2016, C- 601/15), waarin wordt gesteld dat een Staat vermag een krachtens de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven ingestelde procedure in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is vastgesteld, te hervatten in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming zodra dat verzoek in eerste aanleg is afgewezen, laat in casu niet toe tot een ander besluit te komen. Voormelde richtlijn is immers slechts van toepassing in het geval een vreemdeling onwettig in het Rijk verblijft en in de Belgische regelgeving is bepaald dat een vreemdeling die een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indient in het bezit dient te worden gesteld van een tijdelijke verblijfstitel, waardoor hij niet meer onwettig in het Rijk verblijft. Waar verweerder nog stelt dat een attest van immatriculatie niet het bewijs vormt van het feit dat een vreemdeling op een legale wijze in het Rijk verblijft kan het volstaan op te merken dat dit standpunt geen steun vindt in de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State.

Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van de in het kader van voorliggend beroep bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoekers raadvrouw weerlegt deze vaststelling ter terechtzitting niet. Zij toont dan ook niet aan dat verzoeker nog een belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, dan ook onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK